

Sygn. akt: I C 123/19 upr.

Na rozprawie dnia 21 maja 2019 r. nie stawił się pełnomocnik powoda (...) 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. nr. (...)(...).

Pozwany J. Ż. nie stawił się pomimo należytego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sandra Kozak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 maja 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) 2 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. nr. (...)(...)

przeciwko J. Ż.

o zapłatę

powództwo oddała w całości.

UZASADNIENIE

Powód E. D.(...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. Ż. kwoty 1 684,37 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Podniósł, że wierzytelność powstała wskutek zawarcia przez pozwanego i (...) sp. z o.o. SMS Kredyt sp. j. z siedzibą we W. umowy pożyczki nr (...) z dnia 27.10.2016r. Pożyczka została udzielona zgodnie z ustawą z 12.05.2011r. o kredycie konsumenckim. Pozwany nie wywiązał się warunków umowy. W związku z tym umowa została wypowiedziana i stała się wymagalna z dniem 05.03.2018r. W dniu 31.10.2016r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu wierzytelności na rzecz powoda. Na dochodzoną wierzytelność składa się kwota 888,79 zł niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 30,58 zł odsetek umownych stanowiących część odsetkową niespłaconych rat pożyczki do dnia wypowiedzenia, kwota 86,49 zł tytułem sumy odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych

naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki oraz naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu pożyczki do dnia sporządzenia pozwu oraz 678,51 zł tytułem pozostałej niespłaconej części opłaty operacyjnej naliczonej zgodnie z warunkami umowy.

Pozwany J. Ż. zawiadomiony o terminie, nie stawił się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 27.10.2016r. pozwany J. Ż. zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. umowę pożyczki nr (...). Pożyczkodawca udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 1700,00 zł na okres do dnia 27.08.2018r. Kwota pożyczki miała być udostępniona pozwanemu gotówką w postaci płatności G. realizowanej przez (...) Poczta Polska. Oprocentowanie pożyczki było stałe i wynosiło 10% w stosunku rocznym. Kwota odsetek za cały okres obowiązywania umowy wyniosła 167,17 zł. Pozwany zgodnie z umową miał także zapłacić opłatę operacyjną w wysokości 1360,00 zł. Pożyczka miała zostać spłacona w 22 ratach miesięcznych po 146,69 zł.

(d.: umowa pożyczki - k. 15-21)

Do pozwu załączono kopie pism: pisma informującego o zmianie rachunku do spłat pożyczki z dnia 17.11.2016r. (k. 10), ostatecznego wezwania do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 19.12.2017r. (k. 11), wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 18.01.2018r. (k. 13).

W ocenie Sądu w okolicznościach sprawy powództwo nie może być uwzględnione.

Żądanie strony powodowej co do zasady znajduje swoją podstawę prawną w art. 720 k.c., zgodnie z którym pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzu o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości. Jednocześnie warunkiem skutecznego żądania zwrotu pożyczki jest wykazanie, iż przedmiot pożyczki został wydany pożyczkobiorcy. Z kolei zgodnie z art. 509§ 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Nie przesądza to jednak o zasadności żądania.

W ocenie Sądu należy wskazać, iż strona powodowa nie wykazała, iż przysługuje jej w sprawie legitymacja czynna, tj. iż nabyła wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z zawartej przez pozwanego umowy pożyczki z dnia 27.10.2016r. nr (...).

W szczególności nie została przedłożona żadna umowa przelewu wierzytelności, z której wynikałoby przeniesienie na powoda w/w wierzytelności przez wierzyciela pierwotnego lub jego następców ani żaden inny dokument, który by ten fakt potwierdzał. Nie jest takim dokumentem kserokopia pisma z dnia 17.11.2016r., zawierającego informację o zmianie rachunku do spłat pożyczki. W piśmie tym brak informacji pozwalającej zidentyfikować zobowiązanie, do którego się odnosi, w szczególności brak w nim informacji, iż chodzi o pożyczkę, której dotyczy żądanie pozwu. Oprócz powyższego należy wskazać, iż wartość dowodowa w/w kserokopii jest znikoma. Nie została ona potwierdzona za zgodność z oryginałem, w szczególności w sposób przewidziany w art. 129§2 k.p.c. Wprawdzie opatrzona jest pieczęcią występującego w sprawie radcy prawnego, reprezentującego powoda, ale pieczęć nie jest opatrzona żadnym podpisem. Stąd brak podstaw by uznać ją za potwierdzoną za zgodność z oryginałem. W myśl przepisów Kodeksu postępowania cywilnego dokumentem jest wyłącznie jego oryginał ewentualnie jego odpis sporządzony zgodnie z wymogami art. 129§2 k.p.c. Kserokopia niepotwierdzona we wskazany sposób, nie stanowi dokumentu, a jedynie uprawdopodobnia istnienie dokumentu. Brak poświadczenia o jakim mowa w art. 129§2 k.p.c., uniemożliwia także przyjęcie domniemania zgodności kserokopii z oryginałem dokumentu. Z kolei pismo, które nie może być uznane za dokument, nie może być też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2000 r. IV CKN 59/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08). Dla

uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Dopiero po umieszczeniu na kopii poświadczenia zgodności z oryginałem można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału.

Mając powyższe na uwadze, Sąd odmówił wiary wskazanej kserokopii. Analogiczne uwagi odnoszą się do pozostałych kserokopii, tj. ostatecznego wezwania do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 19.12.2017r. (k. 11) i wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 18.01.2018r. (k. 13).

Jak już wskazano, złożone przez powoda kserokopie nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem, stąd nie mogą być uznane za wiarygodne dowody pozwalające na ustalanie istnienia, wysokości i wymagalności roszczenia powoda dochodzonego pozwem oraz przysługującej mu w sprawie legitymacji czynnej.

W tych okolicznościach należało stwierdzić, iż powód nie wykazał by na jego rzecz została przelana wierzytelność, wynikająca z zawartej przez pozwanego z (...) sp. z o.o. umowy pożyczki z dnia 27.10.2016r. nr (...).

Konsekwencją powyższego jest stwierdzenie, iż powód nie wykazał, że przysługuje mu legitymacja czynna do dochodzenia wierzytelności wynikającej z umowy, na którą powołuje się w pozwie, co prowadzi wprost do oddalenia powództwa.

Powód nie udowodnił także wypłacenia pozwanemu przez pożyczkodawcę udzielonej pożyczki, co stosownie do art. 720§1 k.c. stanowi warunek powstania roszczenia o jej zwrot.

Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ciężar dowodu w rozumieniu cytowanego przepisu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów, albowiem po myśli art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Reguła ta nie może być pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie, gdyż w zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii, ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei na pozwanym (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69). Należy mieć jednak na względzie, iż ciężar dowodu spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza określonym faktom (ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat). Jest to o tyle zrozumiałe, iż nie sposób obciążać określonej strony ciężarem dowodzenia wystąpienia okoliczności negatywnych (vide: wyrok SN z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 449/09).

W świetle przytoczonych przepisów nie powinno budzić wątpliwości, iż to rolą powoda było wykazanie istnienia, wysokości i wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem oraz przysługującej mu w sprawie legitymacji czynnej do jej dochodzenia. Żadna z tych okoliczności nie została wykazana.

Nie można było również uznać, iż pozwany nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznał powództwo. Brak merytorycznego zaprzeczenia twierdzeń powoda przez pozwanego nie zwalniał bowiem powoda z wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć bowiem nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności (tak SN w wyroku z 7.11.2007r., II CSK 293/07).

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności po-zwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W rozpoznawanej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.